

Có v̄ nh̄ “Đâ̂t n̄m c̄c” và “Nhân dân” là hai ph̄m trù r̄t ḡn ḡi, r̄t thān thīt, có quan h̄ máu th̄t v̄ i nhau, th̄ m chí khōng th̄ tách r̄t i nhau. T̄ hàng ngàn năm r̄i, nh̄u u nḡi i đâ̂t h̄u nh̄ v̄y, đâ̂t c̄m nh̄n nh̄ v̄y.

Tôi s̄ khōng vīt d̄i c̄c nh̄ng dòng ch̄ có v̄ ngh̄ ch lý sau đây n̄u khōng s̄i ng d̄i i ch̄ d̄i c̄ng s̄i n”. S̄ k̄i quái c̄a ch̄ d̄i đó đâ̂t đánh th̄c m̄i ph̄n kháng trong t̄ duy, làm chúng ta v̄i m̄ng và v̄i luô̂n nh̄ng n̄p nghĩ khâc.

Và m̄t trong nh̄ng phát h̄n bàng hoàng nh̄t là: Đâ̂t n̄m c̄c và Nhân dân là hai th̄c th̄ có kh̄ nă̂ng tr̄ thành thù đ̄i ch.

Đào H̄u

1

T̄ thū bé, con nḡo i đâ̂t ḡn līn v̄i đ̄i t̄ n̄m c̄c mình qua lũy tre làng, dòng sông, b̄n đò, nh̄ng b̄i n̄i th̄ m̄ng, nh̄ng n̄i non hùng vĩ, nh̄ng danh lam th̄ng c̄nh...t̄i t̄i, góp ph̄n t̄o ra tâm h̄n, tính cách và tình yêu c̄a m̄i nḡo i, t̄i đó hình thành nh̄ng m̄i dây ràng būc, nh̄ th̄ mà khi có ngōi xâm thì c̄a dân t̄c cùng đ̄i ng lên, đ̄i ng lòng đánh đūi chúng, giành l̄i t̄i ng t̄c đ̄i t̄i ng nḡn rau...

Đó là nh̄ng đ̄i u có th̄t. Đâ̂t t̄i ng x̄y ra. Nh̄ng t̄i m lòng yêu n̄m c̄c, nh̄ng hy sinh vì t̄i qūc, nh̄ng anh hùng dân t̄c... t̄i t̄i đ̄i u có th̄t.

Duy ch̄ m̄t đ̄i u ngh̄ ch lý, đó là: trong l̄ch s̄i nhân lōi CH̄A BAO GĪ Đ̄I T N̄M C LÀ C̄A NHÂN DÂN.

Ngày x̄a, khi vua Vũ dīt đ̄i c̄c Tr̄, đ̄i ng n̄en nhà Chu, thiên h̄ ai cũng tôn phù.

Ch̄ có Bá Di, Thúc T̄ chê là b̄t nghĩa, không thèm ăn thóc nhà Chu, cùng nhau lên núi Thú D̄ng, hái rau đ̄ nh̄t.

Sau, có nḡi đ̄n b̄o: “Nhà Chu đã tr̄ thiêng h̄, thì n̄i nào l̄i ch̄ng ph̄i c̄a nhà Chu, ăn rau núi này ch̄ng ph̄i ăn rau nhà Chu ̄?”

Hai ông nghe nói, bèn nh̄n đói cho đ̄n ch̄t.

Rõ ràng th̄i ̄y nḡi ta quan nīm sông núi, k̄ c̄ rau r̄ng đ̄u “c̄a nhà Chu” nào ph̄i c̄a nhân dân.

Ngay c̄ h̄t thóc là do m̄ h̄i n̄c m̄t c̄a nông dân làm nên mà cũng đ̄c ḡi là “thóc nhà Chu” thì nhân dân còn l̄i gì?

Trong bài th̄ “Nam Qūc S̄n H̄”, Lý Th̄ng Kīt cũng xem đ̄t n̄c Vīt Nam là c̄a vua chúa nhà Lý khi ông vīt: “Nam qūc s̄n h̄ Nam đ̄ c̄” thì th̄t s̄ cũng đã “xí ph̄n” cho triều đình h̄t r̄i, còn gì cho đám dân đen n̄a?!

Th̄i phong kīn, đ̄t n̄c là c̄a nhà vua nên m̄i có cha truȳn con n̄i, nên trung quân và ái qūc m̄i ḡp làm m̄t.

2

Ngày nay nḡi ta nói nh̄u đ̄n dân ch̄.

Có v̄ nh̄ đ̄t n̄c không còn là c̄a “nhà Chu” n̄a, có v̄ nh̄ “Nam qūc s̄n h̄” không còn c̄a “Nam đ̄” n̄a.

V̄y ch̄c là c̄a nhân dân r̄i!

Th̄i xem có ph̄i v̄y không?

N̄u cái đ̄t n̄ôc giàu tài nguyên này, cái quê h̄ng “r̄ng vàng bîn b̄c” này là c̄a nhân dân, sao nhân dân nghèo kh̄ đ̄n v̄y?

Sao nh̄ng chàng trai nông thôn chân l̄ m tay bùn v̄n l̄ nhà tranh vách đ̄t?

Sao nh̄ng cô gái quê ph̄i lên thành ph̄i bán thân?

Sao bác phu xích lô v̄n còng l̄ng đ̄p m̄i ngày, sao l̄p tr̄ con nhà lao đ̄ng ph̄i nh̄i nh̄i m̄i h̄oi trong các khu ch̄ xût, các m̄ than, các nhà máy ch̄ bîn h̄i s̄n, lâm s̄n, nông s̄n...ch̄ đ̄ kîm ch̄ a đ̄n m̄t trăm đô la m̄i tháng?

Sao nhân dân lao đ̄ng v̄n ph̄i chui rúc trong nh̄ng căn nhà t̄i tàn ch̄t h̄p?

N̄u r̄ng là vàng, bîn là b̄c thì vàng l̄ đâu, b̄c đi đâu, mà m̄i l̄n làm đ̄ng, xây c̄u l̄i ph̄i vay v̄n ODA, vay v̄n Ngân hàng Th̄ gîi, Qū tîn t̄ Th̄ gîi... đ̄ x̄y ra nh̄ng v̄ tham nhũng nh̄c nhã nh̄ PMU18, nh̄ v̄ c̄u Văn Thành, nh̄ v̄ PCI Nh̄t B̄n...và hàng ngàn v̄ khacr?

N̄u đ̄t n̄ôc này là c̄a nhân dân thì sao đ̄u m̄ khai thác nhîu nh̄ v̄y mà dân không giàu? mà Đ̄ng l̄i giàu?

N̄u đ̄t n̄ôc là c̄a nhân dân sao l̄i ch̄ có m̄t nhúm các t̄p đoàn tài phît ph̄ot l̄en nh̄ kinh doanh r̄ng, bîn, đ̄t đai và lúa ḡo... trong khi nhân dân thì b̄ c̄p đ̄t, r̄ng thì b̄ phá, thóc lúa thì b̄ th̄ng lái ép giá, đ̄y nông dân vào kîp s̄ng b̄n cùng?

3

Có quá nhi&u b&ng ch&ng đ& nói r&ng trong l&ch s& ch&a bao gi& đâ̂t n̄m c̄a Nhân dân.

Đâ̂t n̄m c̄a ch& là c&a Nhân dân trong các h&c thuy&t, trong văn th&, trong âm nh&c.

Đâ̂t n̄m c̄a ch& là c&a Nhân dân trong hoài ni&m tu&i th&, trong t&m t&nh ch&n nhau c&t r&un.

Trên th&c t& đâ̂t n̄m c̄a bao gi& cũng là tài s&n riêng c&a giai c&p c&m quy&n.

Ngày x&a thì đâ̂t n̄m c̄a là c&a vua ch&a, ngày nay đâ̂t n̄m c̄a là c&a các chính quy&n.

Còn nhân dân?

Ngo&i tr& s& ít giàu có &các đ& th& l&n, đ&i đa s& Nhân dân lao đ&ng, công nhân, nông dân, công ch&c, t& ch&c ăn l&ng...
ch& có đ& c&m t& căn nhà nh&, m&t mái tranh nghèo, m&t cái & chu&t t&i t&m trong xóm lao đ&ng hay d& i g&m c&u.

Nh&ng nh&a hàng, nh&ng kh&ch s&n sang tr&ng, nh&ng v&u tr&ng xa hoa, nh&ng c&a hàng l&ng l&y kia kh&ng ph&i c&a Nhân dân.

Nh&ng khu đ& th& m&i, nh&ng resorts, nh&ng sân golf, nh&ng câu l&c b& qu&n v&t, nh&ng cu&c thi hoa h&u li&n mi&n kia... kh&ng bao gi& là c&a Nhân dân.

Nh&ng m& b&xit, m& than, m& d&u tr& giá hàng ngàn t& đ& la kia, nh&ng l&âm s&n, h&i s&n v&o t&n kia... ch&a bao gi& là c&a Nhân dân.

Nhân dâ̂n ch̄ có cái t̄ chim bé nh̄ c̄ a mình, nhân dâ̂n ch̄ có v̄i cà, con m̄m, c̄ khoai, r̄y b̄p, chīc xích lô đ̄p, chīc xe máy đ̄ ch̄y xe ôm, đ̄i làm m̄i ngày.

Nhân dâ̂n khōng bīt nghe nh̄c giao h̄īng, khōng bīt hát Opera, nhân dâ̂n ch̄ bīt rao: “Cháo huȳt đây!” Bánh mì nóng giòn đây!” Báo m̄i đây!” “Mài dao mài kéo đây!”...

Nhân dâ̂n khōng có vé vào xem thi hoa h̄u hoàn vū hay xem trình dīn th̄i trang, nhân dâ̂n ch̄ có năm ngàn đ̄ng đ̄i tr̄i m̄t cūc xe ra đ̄ng đ̄u đ̄ng Huȳn Trân Công Chúa và ḡi: “Đi ch̄i không anh?”.

Nhân dâ̂n khōng có ai b̄o v̄, ch̄ bīt ch̄y tr̄i ch̄t khi b̄ công an đem xe t̄i xúc v̄ đ̄n đ̄ “làm s̄ch thành ph̄.”

Trong th̄i chīn, bao gī nhân dâ̂n cũng b̄ xem nh̄ m̄t th̄ “tài nguyê̄n”, m̄t “ngūn c̄ b̄p d̄i dào” s̄ng sàng cung c̄p cho chīn tr̄i ng đ̄ giành th̄ng l̄i trong các cūc chīn tranh mang danh nghĩa “gīi phóng” “ch̄ng ngōi xâm” “thánh chīn” “v̄ qūc”...

T̄i nghīp cho hàng trăm th̄ nh̄ng nḡi lính đã ngã xūng trong các cūc “chīn tranh th̄n thánh” ỷ đ̄i r̄i cūi cùng đ̄t n̄i c̄ l̄i l̄t vào tay m̄t nhúm “đ̄ng h̄īng” chuyên ngh̄ v̄ vét.

Đ̄t n̄ôc đã b̄ c̄īng đ̄ōt.

Gī đây, đ̄i v̄i nhân dâ̂n Vīt Nam, n̄u đ̄t n̄ôc có còn đ̄īc chút ý nghĩa, chính là vì nó đang ôm gī trong lòng nó x̄īng c̄t c̄a nh̄ng nḡi thân đã ch̄t vì m̄t lý t̄īng hoang đ̄īng và m̄t c̄a m̄ khōng bao gī có th̄t.

Vài tră̂m nḡôi bîu tinh b̄ đan áp, b̄ b̄t, b̄ đe d̄a.

Nhîu nḡôi h̄i i tôi: “Sao không th̄y ông vît v̄ Hoàng Sa, Tr̄̂ng Sa mà ch̄ vît v̄ nhân quȳn, v̄ dân ch̄?”

Ch̄ng l̄ tôi l̄ i ph̄i tr̄̂ l̄ i nh̄ th̄ này:

“Vì hai hòn đeo ỷ nḡôi ta đã dâng cho Tàu r̄i. Ai đòi l̄ i đeo c? Mà n̄u nh̄ có đòi đeo c thì cái lãnh th̄ giàu tài nguyên ỷ cũng đâu ph̄i c̄a nhân dân. Hai hòn đeo ỷ cũng s̄ là tài s̄n c̄a nh̄ng k̄ c̄m quȳn và b̄n tài phît, cũng s̄ b̄ chung chia chác nhau mà ăn thôi.”

Đào Hiếu

V̄ tác ḡ: Nhà văn Đào Hiếu, sinh năm 1946 ở t̄nh Bình Định, gia nh̄p Đ̄ng C̄ng s̄n năm 1968. Tham gia phong trào sinh viên miền Nam ch̄ng M̄, ông sau năm 1975 làm vîc t̄i báo Tûi Tr̄ và NXB Tr̄ TP. HCM. Năm 2008, ông công b̄ trên m̄ng h̄i ký L̄c Đ̄ng, gây nh̄u tranh lûn.